

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบอัตมโนทัศน์ของวัยรุ่นชายที่มีความก้าวร้าวและวัยรุ่นชายปกติที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูในรูปแบบที่แตกต่างกันตามการรับรู้ของตนเอง

กลุ่มตัวอย่างประชากร

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชาย จากโรงเรียนสหศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ภาครัฐบาล ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีอายุระหว่าง 16-18 ปี จำนวน 420 คน โดยมีวิธีการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) ดังนี้คือ

1. แบ่งเขตต่างๆ ในกรุงเทพมหานครตามเขตการปกครอง ออกเป็นเขตต่าง ๆ ดังนี้ (สรชัย และคณะ อ้างถึงใน ถาวร แซ่ตั้ง 2529 : 70)

1.1 เขตชั้นใน ประกอบด้วย 11 เขต คือ ดุสิต พญาไท ปทุมวัน พระนคร บางรัก บ่อมปราบศัตรูร้าย สัมพันธวงศ์ ห้วยขวาง ธนบุรี บางกอกใหญ่ และ คลองสาน

1.2 เขตชั้นกลาง ประกอบด้วย 7 เขต คือ บางเขน พระโขนง ยานนาวา บางกะปิ บางกอกน้อย ราษฎร์บูรณะ และภาษีเจริญ

1.3 เขตชั้นนอก ประกอบด้วย 6 เขต คือ มีนบุรี หนองจอก ลาดกระบัง ตลิ่งชัน และหนองแขม

2. สุ่มเขตต่างๆ ด้วยวิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple random Sampling) จำนวน 1 ใน 3 ของแต่ละชั้นเขตทั้งหมด เพื่อให้ได้ตัวแทนเขตในอัตราส่วนที่เท่าเทียมกันในแต่ละเขต ซึ่งได้ดังนี้

2.1 เขตชั้นใน ได้เขตที่เป็นตัวแทนทั้งหมด 4 เขต คือ ดุสิต ญาไท ธนบุรี

บางกอกใหญ่

2.2 เขตชั้นกลาง ได้เขตที่เป็นตัวแทนทั้งหมด 2 เขต คือบางกอกน้อย ราษฎร์

บูรณะ

2.3 เขตชั้นนอก ได้เขตที่เป็นตัวแทนเขตทั้งหมด 2 เขต คือ คลิ่งชัน หนองแขม

3. สุ่มโรงเรียนจากเขตที่เป็นตัวแทนทั้ง 8 เขต จากรายชื่อโรงเรียนของกรมสามัญศึกษาที่อยู่ในเขตการศึกษานั้น ๆ (ดูภาคผนวก) ได้โรงเรียนสนศึกษาที่เป็นตัวแทนเขตในภาคดังนี้

3.1 เขตชั้นใน ได้แก่	เขตดุสิต	โรงเรียนราชวินิตมัธยม
	เขตญาไท	โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย
	เขตธนบุรี	โรงเรียนวัดอินทาราม
	เขตบางกอกใหญ่	โรงเรียนวัดประดู่ในทรงธรรม
3.2 เขตชั้นกลาง ได้แก่	เขตบางกอกน้อย	โรงเรียนสุวรรณารามวิทยา
	เขตราษฎร์บูรณะ	โรงเรียนแจ่งร้อนวิทยา
3.3 เขตชั้นนอก ได้แก่	เขตตลิ่งชัน	โรงเรียนวัดน้อยใน
	เขตหนองแขม	โรงเรียนมัธยมวัดหนองแขม

4. การแบ่งกลุ่มตัวอย่าง ให้นักเรียนชายชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีอายุระหว่าง 16-18 ปี จากทุกโรงเรียนที่สุ่มได้ตอบแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว และแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดู ได้กลุ่มตัวอย่างดังนี้

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ

1. แบบวัดอัตมโนทัศน์เทเนสซี (Tennessee Self-Concept Scale)
2. แบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าวของ สมพร สุกัญญ์ (2530)
3. แบบวัดการยอมรับเลี้ยงดูของ สมพร สุกัญญ์ (2530)

แบบวัดอัตมโนทัศน์เทเนสซี (Tennessee Self-Concept Scale)

แบบวัดอัตมโนทัศน์เทเนสซี เป็นแบบวัดที่สร้างและพัฒนาโดย วิลเลียม เอช ฟิตส์ (William H. Fitts 1965) ประกอบด้วยข้อความที่ให้ผู้ตอบประเมินตนเองทั้งในด้านบวกและด้านลบซึ่งมีลักษณะของเครื่องมือดังนี้

1. แบบวัดนี้เป็นแบบวัดมาตรฐานประมาณค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ 1-5 ซึ่งประกอบด้วยประโยคข้อความ 100 ประโยค โดยแบ่งเป็นประโยคข้อความเกี่ยวกับการวิพากษ์วิจารณ์ตนเอง 10 ข้อและข้อความเกี่ยวกับอัตมโนทัศน์ด้านต่างๆ คือ ด้านความเป็นเอกลักษณ์ ด้านความพึงพอใจ ด้านพฤติกรรมที่แสดงออก ด้านร่างกาย ด้านคุณธรรม ด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสังคม
2. วิธีการตอบ ให้ผู้ตอบอ่านข้อความทั้ง 100 ประโยคทีละข้อ แล้วพิจารณาว่าข้อความเหล่านี้สามารถอธิบายตนเองได้ตรงความเป็นจริงในระดับใด โดยมีเกณฑ์ดังนี้

ระดับคะแนน 1 หมายถึง	ไม่จริงเลย คือ เมื่อผู้ตอบคิดว่าข้อความในประโยคนั้นไม่ตรงกับสภาพความเป็นจริงของผู้ตอบเลย
ระดับคะแนน 2 หมายถึง	จริงเพียงเล็กน้อย คือ เมื่อผู้ตอบคิดว่าข้อความในประโยคนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของผู้ตอบบ้างเล็กน้อย

- ระดับคะแนน 3 หมายถึง **จริงพอประมาณ** คือ เมื่อผู้ตอบคิดว่าข้อความในประโยคนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของผู้ตอบครั้งหนึ่ง
- ระดับคะแนน 4 หมายถึง **ส่วนใหญ่เป็นจริง** คือ เมื่อผู้ตอบคิดว่าข้อความในประโยคนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของผู้ตอบเป็นส่วนใหญ่
- ระดับคะแนน 5 หมายถึง **จริงที่สุด** คือ เมื่อผู้ตอบคิดว่าข้อความในประโยคนั้นตรงกับสภาพความเป็นจริงของผู้ตอบมากที่สุด

ตัวอย่างแบบวัดอ้อมโนทัศน์แทนเนสซี

5	4	3	2	1
จริงที่สุด	ส่วนใหญ่เป็นจริง	จริงพอประมาณ	จริงเพียงเล็กน้อย	ไม่จริงเลย

(0) ฉันทเป็นคนแข็งแรง

3. เกณฑ์การให้คะแนน เนื่องจากแบบวัดอ้อมโนทัศน์แทนเนสซี ประกอบด้วย ประโยคข้อความที่แสดงความคิดเห็นทั้งด้านบวกและลบ ดังนั้น จึงมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

3.1 ประโยคข้อความที่เป็นความคิดเห็นทางด้านบวก มีเกณฑ์ในคะแนนดังนี้

ถ้าตอบไม่จริงเลย	ให้คะแนน	1	คะแนน
ถ้าตอบจริงเพียงเล็กน้อย	ให้คะแนน	2	คะแนน
ถ้าตอบจริงพอประมาณ	ให้คะแนน	3	คะแนน

ถ้าตอบส่วนใหญ่เป็นจริง	ให้คะแนน	4	คะแนน
ถ้าตอบจริงที่สุด	ให้คะแนน	5	คะแนน
3.2 ประโยคข้อความที่เป็นความคิดเห็นทางลบ มีเกณฑ์ให้คะแนนดังนี้			
ถ้าตอบไม่จริงเลย	ให้คะแนน	5	คะแนน
ถ้าตอบจริงเพียงเล็กน้อย	ให้คะแนน	4	คะแนน
ถ้าตอบจริงพอประมาณ	ให้คะแนน	3	คะแนน
ถ้าตอบส่วนใหญ่เป็นจริง	ให้คะแนน	2	คะแนน
ถ้าตอบจริงที่สุด	ให้คะแนน	1	คะแนน

4. การคิดคะแนน นำคำตอบที่ได้จากผู้ตอบใส่ในแบบฟอร์มการคิดคะแนนของแบบวัด
 อ้อมโนทัศน์แทนเนสส์แล้วรวมคะแนน ผู้ที่ได้คะแนนสูงหมายถึงผู้ตอบรับรู้อัตนคติในทางที่ดี หรือ
 ในทางบวก ผู้ที่ตอบได้คะแนนต่ำ หมายถึงผู้ตอบรับรู้อัตนคติในทางที่ไม่ดีหรือทางลบ

การหาคุณภาพเครื่องมือ

ในปี ค.ศ. 1972 อำไพ ศิริพนิตานัน ได้แปลแบบวัดอ้อมโนทัศน์แทนเนสส์เป็น
 ภาษาไทย และได้ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และปีที่ 5 โรงเรียนสาธิต
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทั้งชายและหญิงจำนวน 89 คน โดยวิธีทดสอบซ้ำ ได้ค่าสัมประสิทธิ์
 ความเที่ยงของคะแนนด้านต่างๆ มีค่าระหว่าง 0.52-0.85 ส่วนการหาค่าความตรงของ
 แบบวัด ใช้วิธีการหาความตรงร่วมสมัย (Concurrent Validity) โดยหาค่าสัมประสิทธิ์
 สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่ได้จากแบบวัดอ้อมโนทัศน์ในแต่ละด้าน กับแบบวัดทัศนคติเกี่ยวกับ
 ตนเอง ได้ค่าความตรงมีค่าระหว่าง 0.44-0.72 ดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงและค่าสัมประสิทธิ์ความตรงของแบบวัดเทนเนสส์
ฉบับภาษาไทย (อำไพ ศิริพันธ์ 1972 : 47)

คะแนนอัตมโนทัศน์ต่าง ๆ	ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยง	ค่าสัมประสิทธิ์ความตรง
คะแนนอัตมโนทัศน์โดยส่วนรวม	0.85	0.72
คะแนนความเป็นเอกลักษณ์	0.83	0.61
คะแนนความพึงพอใจในตน	0.76	0.46
คะแนนพฤติกรรมที่แส	0.76	0.71
คะแนนด้านร่างกาย	0.80	0.49
คะแนนด้านคุณธรรม	0.76	0.52
คะแนนด้านส่วนตัว	0.73	0.72
คะแนนด้านครอบครัว	0.74	0.54
คะแนนด้านสังคม	0.52	0.44
คะแนนการวิพากษ์วิจารณ์ตนเอง	0.77	0.50

แต่เนื่องจากแบบวัดอัตมโนทัศน์เทนเนสส์ฉบับแปลเป็นภาษาไทย ของอำไพ ศิริพันธ์
มีข้อความบางประโยคที่เข้าใจยาก และภาษาไม่สอดคล้องกับสภาพสังคมปัจจุบัน ผู้วิจัยทำการ
แปลแบบวัดอัตมโนทัศน์เทนเนสส์จากต้นฉบับเดิม แล้วนำมาตรวจสอบหาคุณภาพดังนี้

1. การหาความตรง

1.1 การหาความตรงของภาษา โดยนำแบบวัดอัตมโนทัศน์เทนเนสส์ที่ผู้วิจัยแปล
และแบบวัดอัตมโนทัศน์เทนเนสส์ของ อำไพ ศิริพันธ์ (ซึ่งตัดแปลงมาใช้โดย พรรณวิภา
ถาวรประเสริฐ 2532) ให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ตรวจสอบดูประโยคข้อความ แล้วนำข้อความที่ได้
รับการแก้ไขแล้วมาใช้เป็นประโยคข้อความของแบบวัด

1.2 การหาความตรงร่วมสมัย (Concurrent Validity) ผู้วิจัยนำแบบวัดอัตมโนทัศน์แทนเนสซึ่งฉบับซึ่งได้ปรับปรุงหลังจากการตรวจสอบความตรงทางภาษาแล้วไปทำการทดสอบกับเด็กวัยรุ่นอายุ 16-18 ปี ที่มีใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 60 คน และนำแบบวัดอัตมโนทัศน์ของ เพียร์ล-แอริส ซึ่งดัดแปลงมาใช้โดย อรอนงค์ นิยมธรรม (2531) นำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างเดิม แล้วนำคะแนนจากการตอบแบบวัดทั้ง 2 ฉบับ มาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของแบบวัดทั้งสองฉบับ = .78

2. การหาค่าความเที่ยง (Reliability) ของแบบวัดทั้งฉบับ โดยนำแบบวัดฉบับที่ตรวจสอบปรับปรุงแล้วไปใช้กับนักเรียนชาย ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีอายุระหว่าง 16-18 ปี ที่มีใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน แล้วนำมาหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาตามวิธีของ ครอนบาค (ประกอบ วรรณสูตร 2525 : 52-53) ได้ค่าความเที่ยงของแบบวัดทั้งฉบับ = .76

แบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว

ผู้วิจัยใช้แบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าวซึ่งสร้างโดย สมพร สุกัญญ์ (2530) มีลักษณะของเครื่องมือดังนี้

1. เป็นแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว จำนวน 55 ข้อ โดยวัดพฤติกรรมก้าวร้าวทางกาย 26 ข้อ วัดพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา 29 ข้อ แบบวัดนี้สร้างเป็นแบบมาตราประเมินค่า 5 ตัวเลือก คือ "ทำเป็นประจำ" "ทำบ่อย ๆ" "ทำค่อนข้างบ่อย" "นาน ๆ ครั้ง" และ "ไม่เคยทำเลย" แทนระดับความก้าวร้าวจากสูงสุดไปหาต่ำสุด
2. วิธีการตอบ ให้ผู้ตอบอ่านข้อความที่เป็นสถานการณ์ในแต่ละข้อ แล้วเลือกตอบว่าข้อความในแต่ละข้อนั้นเกิดขึ้นในระดับใด

ตัวอย่างแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว

วิธีที่นักเรียน ทำเป็นประจำ ทำบ่อย ๆ ทำค่อนข้างบ่อย นาน ๆ ครั้ง ไม่เคยทำเลย
ปฏิบัติต่อผู้อื่น

(0) ฉันมักจะพูด

ขู่เข้าให้เพื่อน

โกรธเพราะ

สนุกดี

3. เกณฑ์การให้คะแนน คือเอาคำตอบที่แสดงลักษณะพฤติกรรมก้าวร้าวเป็นเกณฑ์คือ
ให้คะแนน 4, 3, 2, 1, 0 ตามลำดับตัวเลือกที่แสดงคะแนนสูงสุดไปหาลำดับต่ำสุด

การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ

1. การสร้างเครื่องมือสมพร สุกัญญ์ (2530 : 61-64) ได้ดำเนินการสร้าง
แบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว โดยวิเคราะห์ความหมายของความก้าวร้าว ออกเป็นพฤติกรรมที่วัดได้
โดยอาศัยแนวคิดของ บัส (Buss 1961 : 6-9) เซียร์ส และคณะ (Sears, et al. 1952)
เอลเบลบรอกและอเชนแบค (Elbelbrock and Achenback 1984 : 207-217) โดย
ได้แบ่งพฤติกรรมก้าวร้าวเป็น 2 ด้าน คือพฤติกรรมทางกายและทางวาจา ซึ่งพิจารณาตามเกณฑ์
3 อย่างคือ เป็นพฤติกรรมที่สังเกตเห็นได้ เป็นพฤติกรรมที่ทำให้ผู้อื่นไม่พึงพอใจ หรือ เจ็บปวด
ทางกายและ/หรือจิตใจตลอดจนพฤติกรรมที่ทำให้สิ่งของเสียหายและเป็นพฤติกรรมที่ไม่ผิดกฎหมาย
แล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิทางจิตวิทยาตรวจสอบ ความครอบคลุมทางด้านเนื้อหาของความก้าวร้าว
โดยได้แบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าวจำนวน 55 ข้อ ซึ่งใช้วัดพฤติกรรมก้าวร้าวทางกาย 26 ข้อ

พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา 29 ข้อแล้วนำมาทำการวิเคราะห์เป็นรายข้อ โดยแบ่งเป็นกลุ่มสูง กลุ่มต่ำ ใช้เทคนิค 27 % ทดสอบความแตกต่างโดยวิธี t-test แบบวัดนี้สามารถจำแนกกลุ่ม คะแนนสูงและกลุ่มคะแนนต่ำซึ่งมีค่าที่นัย ระหว่าง 1.98-7.24

2. การหาค่าความเที่ยง ผู้สร้างหาความเที่ยงของแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว 2 วิธี คือใช้วิธี test-retest ได้ค่าสัมประสิทธิ์ของความเที่ยงเท่ากับ .63 และวิธีหาค่าความเที่ยง แบบแบ่งครึ่ง (Split-Half reliability) ได้ค่าความเที่ยง เท่ากับ .95

3. การหาค่าความตรง

3.1 การหาความตรงเชิงโครงสร้างโดย

3.1.1 หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างคะแนนของข้อกระทงแต่ละข้อ กับคะแนนรวมของแบบวัดทั้งฉบับซึ่งได้ค่าระหว่าง .26-.67 ($p < .05$)

3.1.2 วิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis) โดยการนำค่า ของคะแนนการตอบแบบวัดมาวิเคราะห์ว่าข้อคำถามแต่ละข้ออยู่ในองค์ประกอบใด พบว่าพฤติกรรม ก้าวร้าวทางกายมีค่าน้ำหนักตัวประกอบนัยระหว่าง .43026 - .86421 และพฤติกรรมก้าวร้าว ทางวาจามีค่าน้ำหนักตัวประกอบนัยระหว่าง .40239 - .79099

3.1.3 ใช้เทคนิค Known group โดยให้ครูประจำชั้นหรือครูที่เกี่ยวข้อง กับเด็กจำนวน 2 ท่าน ประเมินพฤติกรรมเด็กจำนวน 60 คน นำคะแนนเฉลี่ยของเด็กแต่ละคน ที่ได้จากการประเมินมาแบ่งเด็กเป็นกลุ่มที่มีความก้าวร้าวสูง กลาง ต่ำ แล้วให้เด็กแต่ละกลุ่ม ตอบแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว นำคะแนนความก้าวร้าวของเด็กแต่ละกลุ่มมาทดสอบค่าเอฟ (F-test) ได้ค่าเอฟเท่ากับ 35.18 ($p < .05$) และคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กกลุ่มสูง มีค่าสูง คะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวของกลุ่มต่ำมีค่าต่ำ

3.2 การหาค่าความตรงตามสภาพ

3.2.1 ทดสอบความแตกต่างของเด็กกลุ่มก้าวร้าวสูง กลาง ต่ำ ที่จำแนก ไว้แล้วให้เพื่อนนักเรียน 5 คน ประเมินพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กแต่ละกลุ่ม นำคะแนนมา ทดสอบค่าเอฟได้เท่ากับ 39.39 ($p < .05$)

3.2.2 การหาความสอดคล้องระหว่างการประเมินตนเองของเด็ก การประเมินของครู และการประเมินของเพื่อน 5 คน มาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ r_{xy} ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการประเมินตนเองกับการประเมินของเพื่อน 5 คน เท่ากับ เพื่อนกับการประเมินของครูเท่ากับ .52

เนื่องจากการวิจัยนี้มุ่งศึกษาอัตมโนทัศน์ของวัยรุ่นชายปกติและวัยรุ่นชายที่มีความก้าวร้าว เพื่อให้แน่ใจว่าแบบวัดนี้สามารถจำแนกวัยรุ่นชายปกติและวัยรุ่นชายที่มีความก้าวร้าวได้อย่างแท้จริง ผู้วิจัยจึงนำแบบวัดดังกล่าวไปทดสอบกับกลุ่มวัยรุ่นชายที่มีอายุระหว่าง 16-18 ปี ที่มีใช้กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือดังนี้

1. การวิเคราะห์รายข้อเพื่อหาอำนาจจำแนก กลุ่มสูง กลุ่มต่ำ โดยใช้เทคนิค 27 % แล้วทดสอบความแตกต่างด้วยค่าที (t-test) กับกลุ่มวัยรุ่นชายจำนวน 100 คน จากการวิเคราะห์พบว่าข้อคำถามทั้ง 55 ข้อ มีอำนาจในการจำแนกกลุ่มสูง กลุ่มต่ำโดยมีค่าที่นัยระหว่าง 2.02-6.17

2. ความตรงตามสภาพ ผู้วิจัยหาความตรงตามสภาพของแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว โดยการหาความสอดคล้องระหว่างการประเมินตนเองของเด็ก จำนวน 25 คน และการประเมินของเพื่อนในชั้นเรียนเดียวกัน 2 คน โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ r_{xy} ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการประเมินตนเองกับการประเมินของเพื่อนเท่ากับ .72

3. ความเที่ยงของแบบวัด ผู้วิจัยหาค่าความเที่ยงของแบบวัด โดยนำแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าวไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชายจำนวน 30 คน ทำการประเมินตน 2 ครั้ง เว้นระยะห่างกันหนึ่งสัปดาห์ แล้วนำคะแนนที่ได้จากการประเมินตนทั้ง 2 ครั้งมาหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์โดยวิธี test-retest ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .84

แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดู

ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูที่สร้างโดย สมพร สุกัญญา (2530) ซึ่งมีลักษณะของเครื่องมือดังนี้

1. แบบสอบถามเป็นแบบมาตราประเมินค่า 5 อันดับ เช่นเดียวกับแบบวัดพฤติกรรมก้าวร้าว มีข้อความทั้งหมด 108 ข้อ เป็นข้อความการอบรมเลี้ยงดู 7 แบบ คือ แบบใช้อำนาจควบคุม แบบเข้มงวดกวดขัน แบบลงโทษทางกาย แบบให้ความคุ้มครองแบบประชาธิปไตย แบบรักตามใจ และ แบบปล่อยปละละเลย ซึ่งเรียงข้อละกันด้วยวิธีการกระจายแบบสุ่ม

ตัวอย่างแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดู

วิธีที่พ่อแม่ปฏิบัติ ทำเป็นประจำ ทำบ่อย ๆ ทำค่อนข้างบ่อย นานๆครั้ง ไม่เคยทำเลย
 ต่อนักเรียน

(0) พ่อแม่จะไม่ยอมให้
 ฉันได้เลี้ยงดูใหญ่เพราะ
 ท่านเห็นว่าเป็นสิ่งที่ไม่ดี

2. เกณฑ์การให้คะแนน คือเอาคำตอบที่อยู่ในลักษณะใดสูงสุดและมากกว่าลักษณะอื่น ๆ 5 คะแนน เป็นรูปแบบที่ผู้ตอบแบบสอบถามอยู่ในลักษณะนั้น ทั้งนี้เพื่อให้ได้รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่ชัดเจนยิ่งขึ้น

การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ

1. การสร้างเครื่องมือ สมพร สุกัญญ์ (2530 : 65-66) ดำเนินการสร้างแบบสอบถามเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู โดยศึกษาแนวความคิดเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูของเชฟเฟอร์ (Schaefer 1959: 173-176) และเบคเคอร์ (Becker 1964: 169-208) วิเคราะห์ความหมายของการอบรมเลี้ยงดูแต่ละแบบออกเป็นพฤติกรรมที่วัดได้ตามแนวของ เชฟเฟอร์ และเบลล์ (Schaefer and Bell 1959 : 339-361) และปรับให้เหมาะสมกับสภาพวัฒนธรรมไทย ให้ผู้ทรงคุณวุฒิทางด้านจิตวิทยาตรวจสอบความครอบคลุมของเนื้อหา การอบรมเลี้ยงดูแต่ละแบบ แล้วนำพฤติกรรมการอบรมเลี้ยงดูที่ตรวจสอบแล้วมาเขียนข้อคำถามสร้างเป็นแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดู 7 แบบ มีตัวเลือกตอบ 2 ตัวคือ "เกิดขึ้น" กับ "ไม่เกิดขึ้น" นำแบบสอบถามชุดนี้ไปหาความสอดคล้อง โดยให้นักเรียนและพ่อแม่ของนักเรียนจำนวน 100 คนตอบนำข้อคำถามที่มีความสอดคล้องกันสูงกว่า 50% มาสร้างเป็นแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดู 7 แบบ ลักษณะเป็นแบบสอบถามประเมินค่า 5 อันดับ จำนวนทั้งสิ้น 118 ข้อ แล้วนำแบบสอบถามชุดนี้มาวิเคราะห์รายข้อ คัดเลือกเฉพาะข้อที่สามารถจำแนกกลุ่มสูง กลุ่มต่ำ โดยใช้เทคนิค 27% ได้ข้อคำถามทั้งสิ้น 108 ข้อ ซึ่งสามารถจำแนกคะแนนกลุ่มสูง กลุ่มต่ำ ได้ค่าทีนีสัยระหว่าง 2.34-10.25 ($p < .05$)

2. การหาค่าความเที่ยงของแบบสอบถาม ผู้สร้างนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วไปให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แล้วนำมาหาค่าความเที่ยงแบบสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha Coefficient Correlation) ได้ค่าความเที่ยงของการอบรมเลี้ยงดูแต่ละแบบดังนี้

ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม	= .74
ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางกาย	= .74
ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครอง	= .77
ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน	= .82
ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย	= .79
ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ	= .76
ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย	= .86

3. การหาค่าความตรงของแบบสอบถาม ผู้สร้างหาความตรงเชิงโครงสร้างโดย

3.1 การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่างคะแนนของข้อกระทงแต่ละข้อกับ
คะแนนรวมของแบบสอบถามแต่ละแบบ ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เฉลี่ยระหว่าง .25-.63

3.2 วิเคราะห์องค์ประกอบ (Factor Analysis) ผู้สร้างนำค่าของคะแนน
การตอบแบบสอบถามแต่ละแบบมาวิเคราะห์องค์ประกอบ เพื่อดูว่าข้อคำถามแต่ละข้ออยู่ในองค์
ประกอบใด ได้ค่าน้ำหนักตัวประกอบของแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูทุกแบบ เฉลี่ยระหว่าง

4. การหาคุณภาพของเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยหาค่าความเที่ยงของแบบ
สอบถาม โดยการนำแบบสอบถามไปใช้กับนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีอายุ
ระหว่าง 16-18 ปี ที่มีใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน แล้วนำคะแนนมาหาค่าความเที่ยง
แบบสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient Correlation) ได้ค่าความเที่ยงของการ
อบรมเลี้ยงดูแต่ละแบบมีค่าตั้งแต่ .68-.84 ดังนี้

ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม	= .80
ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดกวดขัน	= .78
ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางกาย	= .72
ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความคุ้มครอง	= .68
ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย	= .71
ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ	= .77
ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย	= .84

ขั้นตอนในการวิจัย

1. ติดต่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล จากโรงเรียนที่ผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างไว้
ตลอดจนนัดวันเวลา และสถานที่ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2. การเก็บรวบรวมข้อมูลแบ่งเป็น 2 ขั้นตอนคือ

2.1 ขั้นการแบ่งกลุ่มตัวอย่าง โดยให้นักเรียนชายจากโรงเรียนที่สุ่มได้ทำแบบทดสอบ 2 ชุด คือแบบวัดพฤติกรรมการก้าวร้าว และแบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดู ตรวจสอบให้คะแนนและแบ่งกลุ่มตัวอย่างตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

2.2 การวัดคะแนนอัตมโนทัศน์ ให้นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทุกคนตอบแบบวัดอัตมโนทัศน์ และตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ของแบบวัดโดยรวมทั้งฉบับ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำคะแนนที่ได้จากแบบวัดอัตมโนทัศน์ มาหาค่ามัธยฐานเลขคณิต (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และค่าสถิติมูลฐานที่ใช้ในการทดสอบค่าที (t-test) และการวิเคราะห์ความแปรปรวน

2. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนอัตมโนทัศน์ระหว่างวัยรุ่นชายที่มีความก้าวร้าวกับวัยรุ่นชายปกติ โดยการทดสอบค่าที (t-test)

3. วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One-Way ANOVA) ของคะแนนอัตมโนทัศน์ เพื่อศึกษาแยกกลุ่มวัยรุ่นชายปกติ และวัยรุ่นชายที่มีความก้าวร้าวที่รับรู้ว่าคุณเองได้รับการอบรมเลี้ยงดูในรูปแบบที่แตกต่างกัน หากพบว่าผลการวิเคราะห์มีความสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จะทำการเปรียบเทียบภายหลังตามวิธีของ Tukey